

Sygn. akt II Ka 273/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Adamski

Sędziowie: SO Marek Podwójniak (spraw.)

SR (del.) Maciej Leśniowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2014 r.

sprawy **K. K. (1), A. T.** oraz **M. G.**

oskarżonych z art. 278§ 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 16 maja 2014 r. sygn. akt VI K 434/12

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 435 k.p.k. oraz art. 636§ 1 k.p.k.:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla zawarte w punktach 1 i 2 rozstrzygnięcia o wymierzeniu na podstawie art. 33§ 2 k.k. :

--

- A. T. kary grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
- M. G. kary grzywny w wysokości 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
- K. K. (1) kary grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

b) zawartym w punktach 4,5 i 6 orzeczeniom nadaje odpowiednio oznaczenia:

- z punktu 4 jako punkt 5,
- z punktu 5 jako punkt 6,
- z punktu 6 jako punkt 7,

c) dodaje punkt 4 orzekając na podstawie art. 71§ 1 k.k. grzywny wobec:

- A. T. 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,
- M. G. 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,
- K. K. (1) 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

d) w miejsce zawartego w punkcie 5 (a po dokonanej niniejszym wyrokiem zmianie – w punkcie 6) zapisu: „orzeczonej wobec pkt 2 kary grzywny” nakazuje wpis: „orzeczonej w punkcie 4 grzywny”,

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,

3. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od:

- M. G. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 920 (dziewięćset dwadzieścia) złotych,
- A. T. kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje,
- K. K. (1) kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

MP/KWk

Sygn. akt II Ka 273/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Wieluniu (VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.) zarzucono K. K. (1), A. T. oraz M. G. to, że:

I. w okresie czasu od 08 do 09 maja 2012 roku w miejscowości C. woj. (...) przy drodze nr (...) K. – C. działając wspólnie dokonali kradzieży kabla telefonicznego typu XzKTMPwn 25x4x0,5 o długości 615 m z linii napowietrznej wartości 5 568,21 złotych, na szkodę (...) SA w W.,

to jest dokonanie czynu z art. 278 § 1 k.k.,

II. w okresie czasu od 16 do 17 maja 2012 roku w miejscowości P. woj. (...) gm. Z. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży kabla telefonicznego typu XzTKMXpwn 25x4x0,8 o długości 570 m z linii napowietrznej wartości 13 445,45 złotych, na szkodę (...) SA Region (...) (...)-(...) K. ul. (...),

to jest dokonanie czynu z art. 278 § 1 k.k.,

III. w dniu 4 czerwca 2012 r w miejscowości S. woj. (...) gm. D., działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży kabla telefonicznego typu XzTKMXpwn 15x4x0,8 o długości 50 m z linii napowietrznej wartości 330,20 złotych, na szkodę (...) SA Region (...) (...)-(...) K. ul. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez funkcjonariuszy policji,

to jest dokonanie czynu z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Wieluniu (VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P.) w sprawie o sygn. akt VI K 434/12 uznał oskarżonych **A. T.** i **M. G.** w ramach zarzucanych im czynów za winnych tego, że:

a) w okresie od połowy kwietnia 2012 roku do 9 maja 2012 roku w miejscowości C., woj. (...), przy drodze nr (...) K. – C., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim przecięciu przy słupach kabla telefonicznego, skutkującego zakłóceniem działania całości linii telekomunikacyjnej, dokonali zaboru z linii napowietrznej 615 mb kabla XzKTMpwn 25x4x0,5, czym spowodowali straty w wysokości 8 250,23 (ośmiu tysięcy dwustu pięćdziesięciu i 23/100) złotych na szkodę (...) S.A. w W. (obecnie (...) SA w W.), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 254a k.k.;

b) w okresie od 1 maja do 17 maja 2012 roku w miejscowości P., woj. (...), gm. Z., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim przecięciu przy słupach kabla telefonicznego, skutkującego zakłóceniem działania całości linii telekomunikacyjnej, dokonali zaboru z linii napowietrznej 250 mb kabla XzTKMXpwn 25x4x0,8, czym spowodowali straty w wysokości 6 775,73 (sześciu tysięcy siedmiuset siedemdziesięciu pięciu i 73/100) złotych na szkodę (...) S.A. w W. (obecnie (...) SA w W.), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 254a k.k.,

c) w dniu 4 czerwca 2012 roku w miejscowości S., woj. (...), gm. D. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim przecięciu przy słupach kabla telefonicznego, skutkującego zakłóceniem działania całości linii telekomunikacyjnej, usiłowali dokonać zaboru z linii napowietrznej 50 mb kabla XzTKMXpwn 15x4x0,8, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez funkcjonariuszy policji, czym spowodowali straty w wysokości 330,20 (trzystu trzydziestu i 20/100) złotych na szkodę (...) S.A. w W. (obecnie (...) SA w W.), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 254a k.k., i przyjmując, iż czyny te pozostają w ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 254a k.k. oraz art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 254a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył: oskarżonemu **A. T.** karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, a oskarżonemu **M. G.** karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. W tym samym wyroku Sąd oskarżoną **K. K. (1)** w ramach zarzucanych jej czynów uznał za winną tego, że:

a) w okresie od połowy kwietnia 2012 roku do 9 maja 2012 roku w miejscowości C., woj. (...), poprzez dostarczenie środka przewozu udzieliła pomocy oskarżonym A. T. i M. G. w dokonaniu przestępstwa polegającego na zaborze z linii napowietrznej, po uprzednim przecięciu przy słupach kabla telefonicznego, skutkującego zakłóceniem działania całości linii telekomunikacyjnej, kabla XzTKMXpwn 25x4x0,5 w ilości 615 mb, czym oskarżeni spowodowali straty w wysokości 8 250,23 (ośmiu tysięcy dwustu pięćdziesięciu i 23/100) złotych na szkodę (...) S.A. w W. (obecnie (...) SA w W.), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 254a k.k.;

b) w okresie od 1 maja do 17 maja 2012 roku w miejscowości P., woj. (...), gm. Z., poprzez dostarczenie środka przewozu udzieliła pomocy oskarżonym A. T. i M. G. w dokonaniu przestępstwa polegającego na zaborze z linii napowietrznej, po uprzednim przecięciu kabla telefonicznego przy słupach, skutkującego zakłóceniem działania całości linii telekomunikacyjnej, kabla XzTKMXpwn 25x4x0,8 w ilości 250 mb, czym oskarżeni spowodowali straty w wysokości 6 775,73 (sześciu tysięcy siedmiuset siedemdziesięciu pięciu i 73/100) złotych na szkodę (...) S.A. w W. (obecnie (...) SA w W.), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 254a k.k.,

c) w dniu 4 czerwca 2012 roku w miejscowości S., woj. (...), gm. D., poprzez dostarczenie środka przewozu udzieliła pomocy oskarżonym A. T. i M. G. w usiłowaniu popełnienia przestępstwa polegającego na zaborze z linii napowietrznej 50 mb kabla XzTKMXpwn 15x4x0,8, po uprzednim przecięciu kabla telefonicznego przy słupach, skutkującego zakłóceniem działania całości linii telekomunikacyjnej, czym oskarżeni spowodowali straty w wysokości 330,20 (trzystu trzydziestu i 20/100) złotych na szkodę (...) S.A. w W. (obecnie (...) SA w W.), tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 254a k.k., i przyjmując, iż czyny te pozostają w ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 254a k.k. oraz art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 254a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił: w stosunku do oskarżonego **M. G. i K. K. (1)** na okres próby 3 (trzech) lat, a w stosunku do oskarżonego **A. T.** na okres próby 4 (czterech) lat. W oparciu o art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonych **A. T., M. G. i K. K. (1)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. w W. (obecnie (...) S.A. w W.) kwoty 15 356,16 (piętnastu tysięcy trzystu pięćdziesięciu sześciu i 16/100) złotych. Kierując się treścią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec pkt 2 kary grzywny zaliczył oskarżonej **K. K. (1)** jeden dzień zatrzymania w sprawie w dniu 4 czerwca 2012 roku przyjmując, iż jest on równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny. Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa:

a) od oskarżonego **A. T.** kwotę 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 178,28 (sto siedemdziesiąt osiem i 28/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu,

b) od oskarżonego **M. G.** kwotę 620 (sześćset dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 178,28 (sto siedemdziesiąt osiem i 28/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu,

c) od oskarżonej **K. K. (1)** kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 178,28 (sto siedemdziesiąt osiem i 28/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Apelację od powyższego wyroku w całości na korzyść oskarżonego M. G. wywiódł jego obrońca, który zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wydanego wyroku poprzez:

- naruszenie art. 7 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez brak przeprowadzenia istotnych dla wyniku sprawy dowodów z zachowaniem zasady bezpośredniości, co rzutuje na prawidłowość oceny,
- obrazę art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd I instancji podwodów, dla których nie uznał dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego,
- naruszenie art. 366 § 1 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez Sąd I instancji.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający, na co najmniej przedwczesnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. G. nie zasługiwała na uwzględnienie, a zawarte w niej zarzuty i ich argumentacja stanowią jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti. Sąd Odwoławczy działając z urzędu dostrzegł jednak konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w związku z stwierdzonymi uchybieniami prawa materialnego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do środka odwoławczego pochodzącego od obrońcy oskarżonego podkreślić należy, że w wyczerpującym uzasadnieniu pisemnym wyroku, sporządzonym z dużą starannością i dbałością o uwzględnienie i szczegółową analizę wszelkich faktów w sprawie istotnych, Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonywający oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie odnośnie do wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku i dlaczego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2§2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 kpk.

Zasadnym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu sformułowanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 kpk, pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut przy tym obraży przepisu art. 7 kpk i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, gdy nadto sąd nie orzeknie, z obrazą art. 410 kpk i art. 424§2 kpk oraz nie uchybi dyrektywie art. 5§2 kpk. Tego rodzaju uchybień, tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu meriti, Sąd Odwoławczy - jak wyżej wskazano - nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnił skarżący.

Podkreślić tutaj trzeba, że sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek, oceniania wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 kpk), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygnięcia wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424§1 pkt 1 kpk). Z obowiązku tego Sąd Rejonowy wywiązał się należycie. Sąd ten bowiem wnikliwie analizował wszystkie wyjaśnienia oskarżonych K. K. (1), A. T. i M. G. oraz zeznania świadków G. M., R. C., K. K. (2), T. B., R. S. i logicznie wykazał, które i dlaczego oraz w jakim zakresie są wiarygodne. Ocenę tę przeprowadzono z poszanowaniem zasady obiektywizmu, na podstawie wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego. Nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) czy logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc w sposób odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk. Podstawą ustaleń faktycznych dokonanych przez organ meriti stały się wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym przez oskarżonych A. T. i K. K. (1). Wyjaśnienia te, jak słusznie podkreślił Sąd I instancji, są obszernie, szczegółowe i niemal w najmniejszym zakresie zgodne ze sobą. Oskarżeni w swych relacjach wskazali na najdrobniejsze szczegóły przestępczego procederu, skąd udawali się na miejsce przestępstwa, w jakim składzie osobowym, czym się poruszali, gdzie zostawiali pojazdy, w jaki sposób dokonywali kradzieży kabla, w jakich miejscach dokonali kradzieży, ile kabla przywłaszczyli oraz co z nim następnie zrobili, co jednoznacznie dowodzi, że relacjonowali przebieg zdarzeń w których czynnie brali udział. Wyjaśnienia oskarżonych A. T. i K. K. (1), wsparte rzeczowym materiałem dowodowym w postaci protokołu oględzin, protokołu eksperymentu procesowego oraz dokumentacji fotograficznej prezentują cały modus operandi popełnianych przestępstw. Oskarżeni precyzyjnie prezentowali, jaka była rola każdego ze sprawców, w tym także M. G., w dokonaniu konkretnego czynu. Co szczególnie istotne obciążali nie tylko wymienionego współoskarżonego, ale również siebie samych, nie starając się za wszelką cenę umniejszać swojej winy. Powyższej oceny w żaden sposób nie zmienia fakt, iż oskarżeni A. T. i K. K. (1) w toku postępowania jurysdykcyjnego zupełnie zmienili prezentowane przez siebie wersję zdarzeń. Okoliczność ta została dostrzeżona przez organ meriti i w sposób obszerny oraz właściwy oceniona. Wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, a następnie odwołane lub zmienione, jak podkreśla judykatura, stanowią dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej, ale nie dowolnej, ocenie sądu. Dowód taki należy oceniać w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, a fakt odwołania lub zmiany oświadczenia nie wskazuje sam przez się na jego nieprawdziwość. Sąd powinien tu uwzględnić także podane powody zmiany lub odwołania oświadczenia dowodowego i jeżeli nie uznaje ich za przekonujące-uzasadnić swoje stanowisko. Z powyższego obowiązku Sąd I instancji wywiązał się należycie, obszernie i wyczerpująco wskazując z jakich względów uznał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego przez oskarżonych A. T. i K. K. (1) za wiarygodne, a z jakich względów odmówił

waloru wiarygodności relacjom przedstawionym przed sądem przez wymienionych. Rozważania organu meriti w tym zakresie zasługują na pełną aprobatę Sądu Odwoławczego.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego wskazać należy, iż Sąd I instancji nie dopuścił błędu szczegółowo nie wskazując na wszystkie rozbieżności jakie ujawniły się w wyjaśnieniach oskarżonych A. T. i K. K. (1) złożonych na rozprawie. Podkreślić w tym miejscu należy, że Sąd odmówił w pełni waloru wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonych. W związku z powyższym prezentowanie poszczególnych rozbieżności jakie ujawniły się na kolejnych terminach rozprawy, biorąc również pod uwagę ich ilość oraz fakt, że dotyczą tak ważnych kwestii, jest w ocenie Sądu Odwoławczego niecelowe i prowadziło do zbędnych czynności dowodowych, a w konsekwencji do bezzasadnego przedłużenia postępowania.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem skarżącego obraży przez Sąd I instancji art. 424 § 1 k.p.k. Uzasadnienie wyroku zawiera wszystkie elementy, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2 tego przepisu, a więc podstawę prawną i faktyczną wyroku. Zostało ono sporządzone z dużym nakładem pracy i z dużą starannością i dbałością o uwzględnienie i szczegółową analizę wszelkich faktów w sprawie istotnych. Sąd I Instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane w sprawie dowody i w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swe własne przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do podstawy faktycznej wyroku i dlatego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Wnioski ocenne Sądu meriti nie uchybiają wskazaniom współczesnej wiedzy, regułom doświadczenia życiowego oraz zasadom prawidłowego rozumowania, a tym samym nie wykraczają one poza granicę ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k.

Jako chybiony uznać również należy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie wszystkich niezbędnych, dotyczących wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a możliwych do wykonania dowodów i dokonaniu niekorzystnych dla oskarżonego P. G. ustaleń. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że skarżący nie wskazał w swym środku odwoławczym, jakich to czynności koniecznych do ustalenia nie przeprowadził organ meriti. W ślad za Sądem Rejonowym podkreślić należy, iż w toku postępowania wyjaśnienia złożyli oskarżenia, przesłuchani zostali wszyscy świadkowie, których relacje mogły wnieść jakiegokolwiek informacje do sprawy. Zostały sporządzone protokół oględzin, protokół eksperymentu procesowego oraz dokumentacja fotograficzna. Sąd Rejonowy przeprowadził przy tym wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy czynności dowodowe. Nie sposób zatem zgodzić się ze skarżącym, że w sprawie zaistniała konieczność przeprowadzenia kolejnych dowodów. Szczegółowo bowiem wskazane i omówione przez Sąd meriti w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dowody pozwoliły temu Sądowi na ustalenie stanu faktycznego, który nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym sprawy. Pamiętać przy tym należy, że obowiązek nałożony na przewodniczącego rozprawy w ramach art. 366§1 k.p.k. obejmuje wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy. Oczywiście kwestia, jakie okoliczności są "istotne", jest ocenna, jednakże ewentualne naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Innymi słowy, należy odpowiedzieć na pytanie, czy niewyjaśnienie danej okoliczności mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne i czy gdyby ją wyjaśniono, to te ustalenia mogłyby być inne (zob: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 września 2007 r., sygn. akt II Aka 105/07). Nadto zgodnie z treścią art. 167 k.p.k., którego naruszenia przez Sąd I instancji wprawdzie skarżący nie podnosi ale jest nieodłącznie związany z treścią art. 366 § 1 k.p.k., organ procesowy jest zobowiązany prowadzić dowód z urzędu, gdy taka potrzeba wynika z okoliczności sprawy. Polski system prawny nie zwalnia sądu od obowiązku dochodzenia prawdy jako podstawy wydanych orzeczeń, także w drodze własnej inicjatywy dowodowej, niezależnie od ponoszenia ciężaru dowodu przez oskarżyciela publicznego, który w tym zakresie nie przejawia dostatecznej aktywności. Należy jednak pamiętać, że sądy sprawują wymiar sprawiedliwości, którego funkcją jest przede wszystkim weryfikacja dowodów, natomiast ich gromadzenie i zgłaszanie przypada innym organom albo innym podmiotom. Rozważając jednak, czy w przedmiotowej sprawie miała miejsce sytuacja procesowa uzasadniająca podjęcie z urzędu inicjatywy przeprowadzenia innych dowodów, stwierdzić należy, że taka sytuacja nie zaistniała, a także że katalog czynności dowodowych, które należało wykonać został wyczerpany. Sąd ma obowiązek przeprowadzenia dowodu z urzędu tylko wtedy, gdy potrzebę taką stwierdza jako niezbędną do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia

sprawy oraz wówczas, gdy ma taką możliwość. Wskazane powyżej przepisy k.p.k. nakładają na Sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania" (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006r., V KK 360/05, OSNK 2006, Nr 1, poz. 819). Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy na podstawie wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków oraz rzeczowego materiału dowodowego poczynił bezsporne ustalenia, także w zakresie sprawstwa oskarżonego M. G.. Nie tylko zatem zbędne ale wobec przeprowadzenie wszystkich czynności dowodowych niemożliwe zatem stało się przeprowadzanie jakichkolwiek innych dowodów.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się również – w ocenie Sadu Odwoławczego wskazanych przez obrońcę oskarżonego P. G. błędów w ustaleniach faktycznych. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu I instancji w pełni uzasadnia stwierdzenie, iż Sąd ten poddał wnikliwej analizie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Wbrew twierdzeniom apelującego wziął pod rozwagę zarówno wersję oskarżonego, jak wersję forsowaną przez oskarżyciela publicznego. Sąd meriti przeprowadził drobiazgową ocenę wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków, rzeczowego materiału dowodowego, szczegółowo rozważył zachodzące w ich relacjach rozbieżności i dał temu wyraz w uzasadnieniu. Poza tym wskazać należy, że Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego, w żaden sposób, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie pominął żadnego dowodu. Wręcz przeciwnie, ocenił je we wzajemnym powiązaniu, wskazując którym i w jakim zakresie dał wiarę, a którym i w jakim nie i dlaczego. Trzeba w tym miejscu zauważyć, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami. Sąd I instancji, dokonując oceny dowodów musi przedstawić tok swego rozumowania, który doprowadził go do dokonanego wyboru. Analiza tego właśnie toku rozumowania jest przedmiotem kontroli instancyjnej, bowiem sąd odwoławczy nie styka się z dowodami bezpośrednio, lecz swą działalność ogranicza do badania logiczności i racjonalności rozumowania sądu orzekającego przedstawionego w zaskarżonym orzeczeniu. Czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w skardze apelacyjnej i wyłącznie w zakresie przez nią wyznaczonym. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazywać braki w zakresie logicznego rozumowania sądu orzekającego. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się tylko do twierdzeń, że zdarzenia miały inny przebieg, to nie może być uwzględniona przez sąd odwoławczy. Innymi słowy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wskazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 1 marca 2007 r., WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559).

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zawierała rzeczowych argumentów, które skutecznie byłyby w stanie poważnie przedstawić w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tok rozumowania oraz ocenę materiału dowodowego. W realiach dowodowych niniejszej sprawy można wprost powiedzieć, iż skarga apelacyjna obrońcy oskarżonego M. G. zawiera typową polemikę z ustaleniami sądu oraz oceną zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. W przekonaniu Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie we wskazanym zakresie wcale nie doszło do obrazu przepisów postępowania (art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art.424 § 1 k.p.k.), a w konsekwencji także do błędnych ustaleń faktycznych. Tok rozumowania sądu meriti spotkał się z pełną akceptacją Sądu Odwoławczego i dlatego też za zbyt liczne należy uznać przytaczanie w treści niniejszego uzasadnienia ponownie tych samych argumentów, zwłaszcza iż Sąd I instancji uczynił to w sposób właściwy i wyczerpujący. Konsekwencją powyższych rozważań jest uznanie zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego M. G. w jego środku odwoławczym za niezasadne.

Sąd Odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy w Wieluniu (VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P.) dostrzegł jednak z urzędu tego rodzaju uchybienie, które przesądziło o konieczności zmiany zaskarżonego wyroku.

Wymierzając oskarżonym K. K. (1), A. T. oraz M. G. karę za przypisane oskarżonym czyny z art. 254a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., który w swych ustawowych znamionach nie zawiera działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd

Rejonowy w Wieluniu (VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P.) wymierzył grzywnę w oparciu o przesłanki art. 33 § 2 k.k. Przepis ten stanowi, że grzywnę obok kary pozbawienia wolności można orzec jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął. Dopuszczenie się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz osiągnięcie przez sprawcę tej korzyści może, lecz nie musi, stanowić znamienia czynu zabronionego. Do orzeczenia grzywny na mocy art. 33 § 2 k.k. konieczne jest jednak nie tylko wystąpienia tych okoliczności w materiale dowodowym sprawy, ale i ich ustalenie, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w zawartym w wyroku opisie czynu przypisanego sprawcy. Z materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika jedynie, że oskarżeni dokonali zaboru linii napowietrznej czym spowodowali straty w łącznej wysokości 15 356,16 złotych na szkodę (...) S.A. w W.. Z opisu przypisanych oskarżonym w wyroku czynów, nie wynika, aby Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bądź taką korzyść majątkową osiągnęli. Skoro do znamion przestępstwa z art. 254a k.k. nie należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to w tej sytuacji nie istniały podstawy do wymierzenia oskarżonym za te czyny kary grzywny w oparciu o dyspozycję art. 33 § 2 k.k. Orzecznictwo prawa karnego jest zgodne, że jeżeli z opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie wynika aby sąd przyjął, iż sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął, a do znamion przestępstwa nie należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to nie ma podstaw do wymierzenia za ten czyn kary grzywny w oparciu o dyspozycję art. 33 § 2 k.k. (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2010 r. III KK 431/09 OSNwSK 2010/1/225). Ponieważ orzeczenie wobec wszystkich oskarżonych kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w zasadzie niwelowało skutki skazania, Sąd Odwoławczy uznał, że zasadne jest orzeczenie wobec nich, na podstawie art. 71 § 1 k.k., również kary grzywny w wymiarze zaproponowanym przez Sąd I instancji. Konsekwencją tej decyzji była konieczność uchylecia zawartego w punktach 1 i 2 wyroku Sądu I instancji rozstrzygnięcia wymierzeniu na podstawie art. 33 § 2 A. T. kary grzywny w wysokości 180 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, M. G. kary grzywny w wysokości 160 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, K. K. (1) kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych i orzeczenia na podstawie art. 71 § 1 k.k. grzywny wobec A. T. w wysokości 180 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, M. G. grzywny w wysokości 160 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, K. K. (1) w wysokości 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Nie znajdując jakichkolwiek podstaw do innej ingerencji w treść wyroku Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od M. G. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierzył mu opłatę za obie instancje w kwocie 920 (dziewięćset dwadzieścia) złotych, A. T. kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje, K. K. (1) kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje.